

lidu obývá aspoň dvacet procent československých státních občanů téhož jiného jazyka; b) súčasťněná strana jest československým státním občanem; c) jest národnosti onoho jiného jazyka; d) tohoto jazyka ve věci skutečně používá. Tímto plenárním usnesením řídí se nejvyšší soud bez jakékoliv úchytky až dosud a řídí se jím i v souzeném případě. Bylo tedy nutno odmítnouti podání již z tohoto důvodu podle čl. 4 (3) jaz. nař., ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání.

Čís. 12127.

Jde-li o nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, jež jest německou státní příslušnicí a bydlí v Německu, jest nárok posuzovati podle práva platného v Německu, při čemž však nemohou býti otci uloženy větší povinnosti, než je připouštějí československé zákony. Podle československého práva nelze požadovati výživné za dobu minulou, kdežto podle německého práva (§ 1711 něm. obč. zák.) ano. V tom směru jest proto použiti práva československého. V otázce však, do které doby jest platiti výživné, jest pro žalovaného příznivější právo platné v Německu (§ 1708 něm. obč. zák.).

Přiměřenost výživného podle §§ 1603, 1708 něm. obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1932, Rv II 607/31.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 8. ledna 1931, domáhalo se dítě zrozené v Německu z německé státní příslušnice na žalovaném tuzemci uznání nemanželského otcovství a placení výživného počínajíc 8. dubnem 1928. Procesní soud první stolice uznal právem, že žalovaný jest nemanželským otcem žalobkyně, a že jest povinen platiti na výživu žalobkyně počínajíc 8. dubnem 1928 měsíčně 60 říšských marek až do šestnáctého roku žalobkyně. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že ho uznal povinným platiti žalobkyni výživné dotud, dokud se nebude meci sama vyživovati.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolání žalovaného a změnil rozsudky obou nižších soudů v ten způsob, že se zamítá i žalobní žádost, že jest žalovaný povinen platiti žalobkyni výživné za dobu od 8. dubna 1928 do podání žaloby, t. j. včetně do 8. ledna 1931 a že se vyslovuje, že má žalovaný platiti výživné ode dne 9. ledna 1931 až do doby, dokud se dítě nebude moci samo vyživovati, nejdéle však do dokonání 16. roku dítěte po srážce na tuto dobu připadajících a již splacených částek.

Důvody:

Ve sporu jde o nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, která jest německou státní příslušnicí a bydlí v Německu. Jak vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 7601 sb. n. s. jest nárok takový posuzovati podle práva platného v Německu, při čemž však nemohou

býti otci uloženy větší povinnosti, než je připouštějí zákony československé. To uznávají v podstatě obě strany, jakož i nižší soudy a jest jen sporným, zda je žalobkyně oprávněna požadovati na žalovaném jako nemanželském otci výživné za dobu minulou, za dobu od svého narození až do podání žaloby. Odvolací soud vyřešil otázku ve prospěch žalobkyně, leč nelze s ním souhlasiti. Zdejší zákon otázku tu sice výslovně neřeší, leč praxe (rozhodnutí čís. 6043 sb. n. s. a judikát býv. nejv. soudu víd. čís. 40) odepírá, řídíc se zásadou mající oporu v § 1418 obč. zák. »nemo pro praeterito alitur«, dítěti právo, by dodatečně uplatňovalo nárok na výživné za dobu minulou. Nárok zajištěný zákonem v § 1042 obč. zák. osobě třetí jest nárokem na náhradu výživného poskytnutého pro dítě, který však není totožný s nárokem na výživné příslušejícím dítěti proti otci. Podle práva platného v Německu (§ 1711 něm. obč. zák.) může však býti výživné žádáno i za minulou dobu. Jest proto právo československé v řečené otázce výhodnější pro žalovaného jako nemanželského otce než právo platné v Německu. Nemohou-li podle zásady, vyslovené v rozhodnutí čís. 7601 sb. n. s., býti uloženy nemanželskému otci v souzeném případě větší povinnosti, než je připouštějí zákony československé, nemůže žalobkyně na něm požadovati výživné za dobu minulou, od narození dítěte do podání žaloby. Bylo tudíž v tom směru vyhověti dovolání žalovaného. Výtka nesprávného právního posouzení věci jest opodstatněna, i pokud jde o otázku, do které doby náleží žalovanému platiti výživné. Lze-li připustiti, že se u žalobkyně jako děvčete může dostaviti způsobilost se vyživovati i před dokončením 16. roku života, nelze přehlédnouti, že se tak podle přirozeného běhu života děje zřídka a že se většinou dostaví úplná způsobilost se vyživovati, zejména u děvčete, až ve věku pozdějším, tedy po 16. roku života. V tom případě jest pak pro žalovaného výhodnější právo platné v Německu, a to § 1708 něm. obč. zák. Ježto nelze vůbec předvídati, kdy se u žalobkyně dostaví tato způsobilost, vyhoví se zákonu nejlépe výrokem, že jest žalovaný povinen platiti výživné až do doby, kdy se dítě bude moci samo vyživovati, nejdéle však do dokonání 16. roku života, kteroužto nejzazší hranici žádá ostatně i žalobkyně v žalobní prosbě. Pokud jde o otázku v ý š e výživného, nižšími soudy žalobkyni přiznaného, není výtka nesprávného právního posouzení věci oprávněna a jest na vývody dovolání říci toto: Odvolací soud správně dovodil v souhlasu s prvním soudem, že jest otázku tu posuzovati s hlediska § 1708 něm. obč. zák., podle něhož jest žalovaný jako nemanželský otec povinen poskytovati dítěti výživu odpovídající životnímu postavení matky, že však jest dbáti i toho, že mu nesmějí býti uloženy větší závazky, než které jsou odůvodněny československým právem. Též jest úplně souhlasiti s odvolacím soudem, že výživné 20 ř. M. aneb 160 Kč měsíčně odpovídá postavení matky, ať již se má za to, že jest pomocnicí v domácnosti, jak tvrdí žalobkyně, nebo nemajetnou prodavačkou chleba ve Vratislavi, jak tvrdí žalovaný. Vzhledem k tomu nebylo ani třeba (§ 275 c. ř. s.) prováděti důkazy o tom, jaké bylo životní postavení matky dítěte a o jejích majetkových poměrech, nehledíc k tomu, že dovolání ani neuvedlo jednotlivě, které důkazy byly o tom nabídnuty, a že důkaz korespondencí matky dítěte byl vůbec novotou (§ 504 c. ř. s.). Nedopadají

proto ani předpoklady rozhodnutí čís. 8492 sb. n. s. Zjistil-li pak odvolací soud na základě výpovědi svědkyně Růženy M-ové, že žalovaný jest zaměstnán v obchodě svých rodičů a dostává mimo byt, šatstvo a celou stravu ještě kapesné 250 Kč měsíčně, kterýmžto zjištěním, dovoláním ani nenapadeným, jest vázán dovolací soud, nelze tvrditi s úspěchem, že žalovaný nemůže vzhledem k ustanovení § 1603 něm. obč. zák. platiti výživné určené nižšími soudy. Okolnost, že má žalovaný mimo veškeré zaopatření a ošacení na kapesném 250 Kč měsíčně, vyvrací úplně opačný názor dovolatelův z § 1603 něm. obč. zák. čerpaný a zprošťuje soudy i povinnosti řešiti otázku, kolik činí celkový příjem žalovaného za měsíc. Tím se staly bezpředmětnými obě výtky neúplnosti řízení a odporu se spisy. Nelze proto ani tvrditi, že žalovanému byly uloženy větší závazky, než které jsou odůvodněny československým právem.

Čís. 12128.

Nejde o zrušující usnesení rekursního soudu podle § 527, druhý odstavec, c. ř. s., změnil-li rekursní soud ve skutečnosti usnesení prvního soudu, přijav k soudu zpětvzetí nabídky a návrhu na prodej zabavených věcí z volné ruky, jež první soud nepřijal a zamítl.

Návrh na jinaké zpeněžení zabavených věcí (§ 280 ex. ř.) lze vzít zpět jen, dokud nebyl soudem vyřízen. I ten, kdo, připojiv se k návrhu na jinaké zpeněžení, učinil nabídku na koupi věcí určených k dražbě, nemůže, a to ani před vyřízením návrhu (nabídky), od nabídky ustoupiti, jsa jí vázán až do rozhodnutí o návrhu, po případě, bylo-li navrhované zpeněžení povoleno, až do vyššího podání, předpokládajíc ovšem, že v řízení o návrhu na zpeněžení a v povoleném zpeněžovací řízení bude řádně pokračováno.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1932, R I 838/32.)

První soud povolil původně navrhovaný prodej zabavených předmětů z ruky po rozumu § 280 ex. ř., ač přijímatel svůj návrh před soudním rozhodnutím vzal zpět, udávaje bez důvodů, že přijímatel k tomuto kroku nebyl oprávněn. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Mínění prvního soudu nelze podle názoru soudu rekursního přisvědčiti. Názor ten byl by správný jen, kdyby šlo o návrh na převzetí svršků po rozumu § 271 ex. ř., a nikoliv, jako v souzeném případě, o návrh podle § 280 ex. ř. Jen v onom případě má návrh povahu úmluvy se všemi účastníky exekučního řízení, jichž svolení zákon požaduje, pročež jest přijímatel na svůj návrh vázán, nikoliv však v případě § 280 ex. ř., kde přijímatel nenabyl podáním návrhu nároku, by výhradně jen jemu zabavené svršky a jen za nabídnutou jím cenu byly prodány. Přijímatel vystupuje tu jen jako spolupodatel (spoludražitel), nikoliv jako spoluúčastník dražby a nenabývá svým návrhem více práv, než každý jiný spoludražitel. Nemá proto ani spolu s návrhem poskytnutá záloha, která jest jen praxí zavedena, by se jí vážnost návrhu přijímatelova zaručila, v zápětí hotovost smlouvy kupní s presumptivním kupitelem (Viz